

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος εθριμμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτάτων.

Του Μάρτη μας όκτώ,
τούς Φράγκους ύλακτώ.

Έτος χίλια όκτακόσια κι' έννενήκοντα έπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' από λεπτά.

Όγδόντα δύο και πεντακόσια,
πολέμου φούβριαις και χίλια τόσα

Πέταξε, παλληκαριά, σέ πελάγη και στεριά.

Σηκωθήτε σηκωθήτε... τής αύγης σημαίν' ή διάνα,
πανηγύρι νά θαρρήτε του πολέμου τής φωτιας,
κι' άς ζηλεύουν τόσαι μάνναις τήν μονάκριβή τήν μάννα,
που μαζεύει τά παιδιά των γιά νά παίξουν μπαλωτιας.

Δέν ξανάβθαν παλληκάρια σάν και τούτα λιγέρα,
κύττα νεύστη, που τήν νίκη με λαχτάρα καρτερετ...
τέτατα νειάτ' άρματωμένα 'τραγουδούσαν μιά φορά
τών Τυρταίων οι παιάνες, των Αισχύλων οι χοροί.

Συφορέλια ξαφνική σέ φεργάδα Ρωσική.

Έστ' Ρούσικο βασιέλο τό τρανό,
πού λένε πως άμόλαρε κυρά
εις του Προφήτ' 'Ηλία τό βουνό,
συνέδη μιά μεγάλη συμφορά,
εκρηξίς μιάς όβιδος καρ' έλπιδα...
μωρέ Θεός 'σχωρέστην τήν όβιδα.

Κι' έχάθησαν όμάθησοι καμπόσοι,
αυτοί που σ' έβομάρδισαν, Χριστιέ...
τέτοιο κακό Θεός νά μόν τό δωση
νά πάθουν κι' οι λοιποί βομβαρδιατάι,
πού κτύπησαν τήν γήν τήν ήρωίδα...
μωρέ Θεός 'σχωρέστην τήν όβιδα.

Θεούλη μου, πως έλασε κι' εκείνη
κι' έσκότωσε τους θρήσκους τους προστάτα,
προτού θανάτου κήρυγμα νά γίνη

γι' αυτούς τους άπειθείς έπαναστάτα,
πού θέλουν δίχως σιδερα πατριά;...
μωρέ Θεός 'σχωρέστην τήν όβιδα.

Θεούλη μου, και πάλι σ' έρωτώ,
πως έγιν' ένα κάκο σάν κι' αυτέ;
Θεούλη μου, γιά κύττα τί νεκροί,
τέτοιο κακό μας έστριψε τήν βιδα,
κι' έφώναξαν μεγάλοι και μικροί:
εμωρέ Θεός 'σχωρέστην τήν όβιδα.

Τους έβλεπν των Τούρκων οι καππάδες
κι' άκουσαν φαλμυδιας Τουρκικας...
Προφήτ' 'Ηλία, θάναθα λαμπάδες
άν έσκαζαν άκόμη μερικας
σε κάθε Σταυροφόρα Ναισαρχίδα...
μωρέ Θεός 'σχωρέστην τήν όβιδα.

